

[Bjerre.]

ber i det store og hele — der er selvfølgelig altid undtagelser. Han forsøger på at håndhæve disse bestemmelser efter lovens ånd uden chikane og uden at finde småting, der eventuelt kunne berettige ham til at være med til at sige nej. Det er en glædelig mod-sætning til forholdene syd for grænsen.

Jeg vil gerne have lov til at spørge den højtærede undervisningsminister, om der ham bekendt har været klager, begrundede klager, ikke blot rent formelle klager over, at de er dårligere stillet, men klager over, at der skulle være sket overgreb af nogen betydning.

Jeg vil gerne have lov til at benytte et par minutter til at sammenligne forholdene her med forholdene syd for grænsen. Det er tinget bekendt, at der den 30. april i år blev fremsat en meget lang klage til forbundspræsidenten i Bonn fra Sydslesvigsk Forening og Foreningen for nationale Frisere. Det hedder i deres skrivelse:

„Efter afslutningen af den anden verdenskrig, i hvilken vi danske og frisere i Sydslesvig påny som tyske statsborgere måtte bringe store ofre, nærede vi ligesom alle andre demokrater det håb, at der nu endelig ville komme en tilstand af frihed, retfærdighed og tolerance. I dette håb styrkedes vi ved udstedelsen af den frisindede grundlov for forbundsrepublikken Tyskland og „Kiel-erklæringen“. Desværre er vi blevet skuffet.“

Derefter nævnes en lang række eksempler på overgreb og chikanerier fra lokale myndigheds side. Jeg skal nævne nogle ganske enkelte af dem, jeg skal ikke trætte med at nævne mange, men der er en uendelighed af disse.

En fraskilt moder i Flensborg, der havde forældreretten over sin dreng, sendte drengen i dansk skole, skønt faderen forlangte ham i tysk skole. Overlandsretten i Slesvig lod ham ved en kendelse af 1. februar 1951 blive i dansk skole, da han kun havde få ugers skolegang tilbage, men udtalte, at det „for børn, der tilhører det tyske folk, af hensyn til deres fremtid er skadeligt at gå i dansk skole“, og at moderen havde derfor begået en alvorlig fejl. Det udtales altså af en overlandsret.

Et andet eksempel. Det angår godkendelse af nogle midlertidige skolelokaler i Kejtum

på Sild. Kultusministeriet i Kiel afslog godkendelse, bl. a. fordi „den som legeplads til børnene beregnede gård ved huset om efteråret havde for højt græs.“ Ja, man måtte smile, hvis det ikke var så alvorligt. Tænk, at bruge en sådan motivering til at afslå godkendelse.

Som det sidste eksempel skal jeg nævne, at man fra officiel tysk side har karakteriseret det danske arbejde som umoralsk. Dr. Bartram betegnede det i sin tale i Lübeck den 2. december 1950 som en „forbrydelse“, at de sydslesvigske børn sendes i dansk skole — ordet „forbrydelse“ rettedes senere til „meningsløshed“ —, og forbundsagens vicepræsident, dr. Schäfer, udtalte til pressen bl. a.: „De danske skoler i Sydslesvig er i praksis ikke andet end en slags ikke-kommunistisk femtekolonne“. Lignende udtalelser fra dansk side er vi af gode grunde forskånet for, og vi kan heller ikke vente dem og ønsker dem heller ikke, men vi ønsker i og for sig heller ikke, at det sker fra den anden side, og derfor er det med sorg i sinde, at man ser, at den dag, da dette lovforslag blev forelagt i folketinget, skrev „Der Nordschleswiger“: „Noch nicht gleichberechtigt“. På den baggrund udtaler man, at endnu var det ikke nok med dette forslag, endnu var der ikke ligeberettigelse. De vil have denne ligeberettigelse med andre danske statsborgere, de kæmper for paritet, og med hensyn hertil synes jeg vi kan være enige med dem: vi vil forlange paritet, vi ønsker ligestilling.

De danske i Sydslesvig fremstilles i „Der Nordschleswiger“ som havende bedre kår end det tyske mindretal i Nordslesvig, og det er måske rigtigt nok, hvis man ser det i forhold til moderlandet, at det tyske mindretal i Nordslesvig har en antydning ringere stilling, en antydning, siger jeg, ringere, men det er kun formelt, reelt er der ikke noget at sige til det. Men ser man på de danske i Sydslesvig, har de måske i forhold til den gældende tyske lovgivning en særstilling, men det er ganske simpelt, fordi forholdene i det ny demokrati ikke er så naturlige, folkelige som i Danmark, og derfor er det meget vanskeligt at tale om, hvorledes disse to mindretal er stillet i forhold til de øvrige borgere i landet, men med hensyn til paritet tror jeg i og for sig udmærket vi kan enes.